

*LAMPADARUL
DE AUR*

Betania

Kit Mays

ISSN 1453-0481

Volumul 31

Betania

Betania este un loc misterios. Este un loc minunat. Nu este un oraș, ci un sat. Betania era un loc pe care Domnul Isus îl iubea. Era la o distanță foarte scurtă de Ierusalim - câțiva kilometri; era foarte aproape de muntele Măslinilor. Era, deci, un loc foarte drag inimii Domnului. Era aproape și de Ghețimani. Era un loc unde Domnul Isus era binecuvântat; un loc unde *El* era binecuvântat. Când Domnul S-a înălțat la cer, după învierea Lui, într-un loc spune că El S-a înălțat de pe muntele Măslinilor, de la poalele muntelui Măslinilor. Și cu siguranță așa și fost. Dar în alt loc spune că El S-a înălțat din Betania. Și cu siguranță că așa a fost. Pentru că cele două locuri sunt foarte aproape unul de altul. Este locul unde Domnul Isus Se va întoarce.

Era în acel sat o căsuță care era foarte scumpă în ochii Domnului. Știți că Domnul Isus, după ce și-a început slujirea, nu a avut nicio casă, niciun cămin al Lui. Știu că în Evanghelia lui Marcu scrie că, după ce S-a întors în Capernaum, El a fost găsit în casa Lui. Eu cred că aceea a fost casa lui Simon Petru. Știți că acolo era și soacra lui Petru, care era bolnavă de friguri, Domnul s-a atins de ea, a muștră frigurile, și ea a fost vindecată. Dar Domnul Isus nu a avut cu adevărat un cămin al Lui. La un moment dat, când Domnul Isus era în călătorie, unul din ucenici a spus: „Doamne, Te voi urma pretutindeni”. Știți ce i-a spus Domnul: „Vulpile au vizuini, păsările au cuiburi, dar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul”. Ce afirmație puternică! Cu altă ocazie, fariseii I-au spus să plece din Iudea, pentru că Irod căuta să-L omoare. Domnul Isus le-a spus: „Duceți-vă și spuneți vulpii aceleia că Eu vestesc Evanghelia, scot afară demoni și în a treia zi Îmi voi atinge ținta”. Ce lucru relevant a fost acesta!

Irod nu a fost un conducător mare în imperiul roman, dar a știut să stoarcă bani de la oameni. Și, într-adevăr, asta a și făcut. Și-a zidit un palat magnific, un palat uriaș, mult mai mare decât Templul. Era un palat glorios, dotat cu tot confortul. Deținea în el tot ceea ce-și putea permite un om puternic și bogat. Și care a fost părerea Domnului despre toate acestea? A spus că aceasta era o vizuină, o gaură în pământ. Vulpile au vizuini, au găuri. „Duceți-vă și spuneți-i acelei vulpi să meargă înapoi în vizuina lui”. Cât de diferită este uneori părerea noastră cu privire la ce înseamnă o casă. Domnul Isus iubea casa, căminul.

Domnul Isus nu a avut niciun loc unde să-Și pună capul. Dar a apărut apoi Betania. Betania înseamnă „Casa Smochinelor”. Dacă cunoașteți tipologia biblică, știți că smochinul se referă întotdeauna la națiunea lui Israel. Vă aduceți aminte de pilda cu smochinul. Când Domnul a ajuns la un smochin, acela nu avea smochine. Și exact acest lucru s-a întâmplat cu națiunea iudaică. Vă aduceți aminte de ziua în care Domnul Isus a mers la Templu, ultima Lui zi. Scriptura ne spune că El a curățit Templul. A alungat de acolo pe schimbătorii de bani, a alungat de acolo pe cei care vindeau animale, a răsturnat mesele celor care schimbau bani, spunând: „Casa Tatălui Meu trebuie să fie o casă de rugăciune pentru neamuri, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari”. Preoții, Fariseii și Saducheii, au conspirat împreună ca să-L omoare pe Domnul. Cei care ar fi trebuit să-L primească și să I se închine, aceia L-au respins. În timp ce se petreceau aceste lucruri, Domnul a mers spre Ierusalim, și a văzut un smochin cu frunze pe el. S-a uitat să vadă dacă avea și fructe. Scriptura ne spune că nu era încă anotimpul pentru fructe. În Țara Sfântă smochinul rodește de trei ori pe an. Domnul Isus a blestemat acel smochin, și în seara aceea, când S-a întors înapoi de la Ierusalim la Betania, ucenicii au constatat cu uimire că smochinul se uscaseră, și încă de la rădăcină. Domnul Isus a venit la poporul Israel căutând roade. Roade ale dreptății, ale cinstei, revelația lui Dumnezeu. El S-a dus să găsească un loc unde să-Și odihnească capul în Casa Tatălui Său. Dar nu a găsit. De aceea, S-a dus în acel sat numit Casa Smochinelor, iar în acel sat a mers într-o casă mică și a stat acolo. Dacă citiți de la Luca 10, versetul 38, veți vedea că Domnul Isus a găsit un loc unde putea să Se odihnească, în acest sat mic, într-o casă a smochinelor unde se găsea și rodul pe care Îl căuta, rod pe care El nu-l găsisese în Ierusalim. Aici, în Betania, l-a găsit.

Niște ucenicii L-au întrebat pe Domnul: „Unde locuiești?”. Domnul Isus le-a răspuns: „Veniți și vedeți!” El i-a întrebat: „Ce căutați?” V-a pus Domnul această întrebare „Ce căutați?”. Eu cred că El vrea să ne întrebe pe fiecare: „Ce dorești cu adevărat?” Și cred că sunt mulți aici care I-ar pune Domnului întrebarea: „Unde locuiești, unde stai?” Căci partea unui ucenic este de a se lepăda de sine, a-și lua crucea și a-L urma pe Domnul Isus, și de a sta acolo unde stă El. Casa Domnului trebuie să arate ca Betania. Și casa *ta* trebuie să arate ca Betania. Frați și surori, avem nevoie să ni se deschidă ochii ca să vedem, dar aici găsim cheia. Să privim deci la acea casă. Să vedem ce avea acea casă și ce nu avea.

Erau acolo două femei, Marta și Maria, și un bărbat – Lazăr. Era o casă mică. Nu erau acolo nici soț, nici tată, nici soție, nici mamă, nici copii. Fraților, sper să puteți vedea însemnătatea acestui lucru. Dacă ai soț, soție, tată, mamă sau copii, slavă Domnului pentru asta! Dacă Dumnezeu te-a binecuvântat cu copii, o, cât de minunat este acest lucru! Aceasta nu te descalifică de la a avea o casă ca cea din Betania. Dar dacă nu ai soț, nu ai soție, nu ai mamă sau tată, dacă nu ai copii, totuși poți să ai o casă care să-I placă în chip desăvârșit Domnului Isus. Poți avea un loc unde Lui să-I placă să vină, să locuiască și să Se reveleze pe Sine. Poți avea un loc unde să I se aducă închinare. Poți avea un loc unde El să săvârșească minuni. Poți avea un loc unde El să potolească certurile, neînțelegerile. Poți avea un loc unde mireasma Lui plăcută să umple casa. Casa ta poate să fie un loc de care El să-și amintească mereu, să vorbească mereu. Pentru că aceasta a făcut El și în cazul acestei căsuțe de aici.

Vedem această casă mică, într-un sat mic lipsit de importanță, cu trei oameni care nu se remarcă prin ceva deosebit. Trebuie să înțelegem că dacă Domnul și-a putut găsi plăcerea în această casă, El poate să-și găsească plăcerea și în casa noastră. Versetul 38 din capitolul 10 din Luca spune : „Și pe când mergeau ei, Isus a intrat într-un sat oarecare, și o femeie numită Marta L-a primit în casa ei. Și ea avea o soră numită Maria, care stătea jos la picioarele lui Isus și asculta Cuvântul Lui”. Fraților, Marta L-a primit pe Domnul Isus; ea L-a întâmpinat bine. Era casa ei, și ea a fost bucuroasă să-L primească în ea. Nu vedem aici absolut nicio rețineră la ea. Fraților, știți că avem multe privilegii de a-L primi pe Domnul Isus în casele noastre? Să Îl primim bine, să Îl binecuvântăm, să Îl aducem înlăuntru. Când facem aceasta pentru unul dintre cei mai neînsemnați frați ai Lui, o facem pentru El. Când primim pe unul dintre frații Lui în Numele Lui, Îl primim pe El. Și El Își aduce aminte de aceasta și consideră că a fost făcut pentru El. Dacă Domnul Isus ar veni în casa ta astăzi, cred că L-ai primi. Dar El spune că dacă nu primești pe unul dintre acești frați mici ai Lui, în realitate nu-L primești pe El. „Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin și nu M-ați primit; am fost gol și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în închisoare și n-ați venit pe la Mine”. Deci acesta este un lucru serios, nu-i așa? Dar Marta L-a primit cu bucurie, cu căldură în casa ei. Ea avea o soră care se numea Maria În legătură cu Maria se face o afirmație foarte simplă. Ea asculta cuvinte Domnului stând jos la picioarele Lui. Cât de mult spune această

afirmație! Să stai la picioarele Domnului, să vii și să te smerești înaintea Lui; nu să ascuți cuvintele Lui așa cum făceau fariseii, cu gândul de a-L critica, de a-L judeca, ci să ascuți cuvintele Lui și să le primești. De fiecare dată când o întâlnim la Maria, o vedem stând la picioarele Domnului.

Să revenim la Marta. „Dar Marta era ocupată cu slujirea. Ea a venit la El și I-a spus: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să-Ți slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute!” Fraților, mie îmi place de Marta. În ea găsim foarte multe lucruri bune, drepte. Ea pregătea ceva pentru Domnul, Îi slujea Domnului. Și nu a greșit prin faptul că făcea acele pregătiri, ci a greșit prin faptul că s-a lăsat distrasă de pregătirile acelea. Maria stătea în încăperea unde vorbea Domnul Isus. Domnul întotdeauna vorbește. Întrebarea este: Îl auzim noi? Marta între timp lucra, pregătind masa. Și cu cât lucra mai mult, cu atât devenea mai supărată. Când trecea pe lângă ușa camerei unde era Domnul, auzea câte un cuvânt și se întreba „Oare ce spune acum?”. Dar ea trebuia să pregătească masa. În cele din urmă nu a mai putut suporta. Și iată ce a făcut: a venit la Isus și a spus: „Doamne!” Marta știa a cui era casa. Știa că era casa ei, dar, în același timp, știa cine era Domnul. Știa cine era Domnul casei ei. Ea a venit la El. Nu a stat departe de El, umplându-se de supărare, de amărăciune, de frustrare. A simțit că aceste lucruri se ridicau în inima ei, i se părea că nu e drept ce se întâmplă, dar a venit direct la Domnul.

Fraților, nu stați în bucătărie, clocotind acolo de mânie! Dacă Domnul v-a dat să faceți ceva, și vă simțiți frustrați pentru că vi se pare că ceilalți stau și se relaxează - stau pur și simplu la picioarele Lui și ascultă cuvintele pe care Le spune El -, nu rămâneți în bucătărie! Marta a venit la Domnul și a adus înaintea Lui tot ce simțea. Nu a încercat să arate altfel, să fie mai politicoasă. Exact așa cum spune într-o cântare veche, o cântare minunată: „Așa cum sunt, la Tine vin...”. Deci ea s-a dus direct la Domnul și I-a spus: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să-Ți slujesc singură?” Aici Marta a greșit. Dar nu a greșit foarte mult. A greșit în faptul că L-a acuzat pe Domnul că nu-I păsa de ea, că nu-I păsa de lucrul pe care îl făcea ea, de frustrarea pe care o simțea, de slujirea pe care o făcea. Desigur că Domnului Îi păsa. De asemenea, ea a greșit prin faptul că I-a spus Domnului ce să facă. E ciudat că ea a recunoscut cine era Domnul, și totuși a îndrăznit să-I spună ce să facă. Pe de altă parte, ea nu a dat buzna în cameră ca să-i spună surorii ei „Maria, scoală-te și vino în bucătărie ca să mă ajuți”, nici nu l-a trimis în ascuns pe Lazăr la Maria cu îndemnul „Scoate-o de acolo!”, ci a

lăsat lucrul acesta în seama Domnului. Știți ce i-a spus Domnul. „Dar Isus a răspuns și a spus: Marta, Marta, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie”. Uneori suntem foarte încurcați, plini de îngrijorări. Atenția noastră este distrasă de pregătirile pe care le facem. Maria stătea la picioarele Domnului, sorbindu-I cuvintele. Marta era plină de slujire și plină de cuvinte. Noi suntem grabnici în a o critica pe Marta. Și Domnul a corectat-o imediat. Dar știți că Domnul o iubea pe Marta. Așa spune Scriptura: „Isus iubea pe Marta, pe sora ei și pe Lazăr”. Ea este prima pe listă. Fraților, vreau să luați bine aminte la ceea ce spun acum. Domnul a spus: „Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”. Martei i-a spus „Te îngrijorezi și te frământă pentru multe lucruri”. De aceea noi ne închipuim că trebuie să fim asemenea Mariei. Dar este o lecție aici pentru noi, și e bine să luăm bine seama la ea. Într-adevăr, Maria și-a ales partea mai bună care nu i s-a luat. Și vom vedea rodul acelei părți mai bune puțin mai târziu. Dar Marta a venit la Domnul așa cum era, și El a corectat-o. Marta L-a recunoscut ca Domn al casei ei, ca Domn al vieții ei, și a fost schimbată, a devenit o altă persoană.

Adeseori aud frați și surori spunând „O, dacă aș putea să fiu ca Maria!” Dar este o greșală să credem astfel. Nu trebuie să fii ca Maria dacă nu ești Maria. Scriptura ne spune, în legătură cu cei care au mers înaintea noastră, cu înaintașii noștri, care au umblat în credință, să ne uităm cu băgare de seamă la *sfârșitul* felului lor de viață și să le imităm credința. Marta trebuie să imite credința Mariei. Și noi trebuie să imităm credința Mariei. Dar nu trebuie să dorim să fim ca Maria. Domnul nu te-a făcut să fii Maria, și nici nu vei fi niciodată Maria. Nu se așteaptă de la tine să fii Maria. Ci de la tine se așteaptă să fii tu însuși. David a spus în Psalmul 139 „Am fost făcut într-un mod minunat... (trad. engl.)”. Și a avut dreptate. Tu ai fost făcut într-un mod minunat. Nu este nimeni ca tine. Și ești făcut ca să-L exprimi în mod desăvârșit pe Domnul Isus, așa cum nimeni altul nu poate să o facă. Dacă Îi ești credincios, într-o zi El va scrie un nume nou pe o piatră și va scrie acolo și Numele Lui și ți-l va da ție. Nu același nume pentru toți. Frați și surori, noi avem un destin fantastic. E de necrezut să ajungi să domnești, să stăpânești împreună cu Cristos, dacă Îi ești credincios aici. Dacă nu Îi suntem credincioși acum, într-o zi vom regreta amarnic. Pentru că vom vedea atunci marile resurse pe care El le-a pus la dispoziția noastră, precum și faptul că n-ar fi fost nevoie decât de o credință cât un grăunte de muștar. Și totuși, noi nu am ajuns

la scopul deplin al lui Dumnezeu, pentru că nu am îmbinat Cuvântul lui Dumnezeu cu credință, acea credință mică. Frate, fii ceea ce Dumnezeu te-a creat a fi. Desigur, trebuie să te lași corectat, îndreptat de El. Dă-I voie Lui să fie Domn al vieții tale. Acceptă disciplina pe care ți-o aplică El, musturarea Lui. Căci El disciplinează pe orice fiu pe care-l primește. Dar ne disciplinează ca să ne facă părtași sfînțeniei Lui, ca să ajungem la scopul pe care îl are El în vedere pentru noi.

Marta a fost creată în mod unic de către Dumnezeu, ca să-L exprime pe Domnul Isus Cristos; ca să arate harul și slava Lui într-un mod în care nimeni altul nu putea s-o facă.

Înainte de a încheia capitolul 10 din Luca, trebuie să mai privim la încă un lucru. În această familie se află cel puțin o personalitate foarte puternică. Și tot în această familie sunt și dezacorduri. Dacă ai o personalitate puternică, nu înseamnă că ești descalificat. Dacă sunt dezacorduri, neînțelegeri în casa ta, nu înseamnă că ești descalificat. Tu ești chemat să vii cu dezacordurile tale, cu neînțelegerile tale la Domnul Isus și să Îi dai *Lui* voie să-ți rezolve problemele, așa cum a făcut și în cazul Martei. Să citim acum de la Ioan 11, versetul 1: „Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav. Și Maria era aceea care a uns pe Domnul cu parfum, și I-a șters picioarele cu părul ei, și Lazăr cel bolnav era fratele ei. De aceea surorile au trimis la El zicând: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav”. Dar Isus când a auzit a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte ci pentru gloria lui Dumnezeu pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie glorificat prin ea. Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr”. Să citim de la versetul 11: „A spus aceste lucruri, și după aceea a zis: „Lazăr prietenul nostru a adormit: dar Mă duc să-l trezesc din somn.”

Să privim puțin mai îndeaproape aceste versete. Deci, casa era a Martei. Marta L-a primit pe Domnul Isus în casa ei. Dar satul era al Mariei. „Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei și al Martei, sora ei, era bolnav”. Observați cât de deosebite sunt aceste două femei. Una este preocupată de lucrurile casnice, cealaltă este cunoscută în sat. Mai târziu, tot în acest capitol, descoperim că mulți iudei au venit să fie alături de Maria pentru a plânge împreună cu ea. Maria mi s-a părut întotdeauna a fi o persoană mai sociabilă, în timp ce Marta, o persoană mai preocupată de lucrurile casei. Dar acum Domnul a rezolvat problema dintre Maria și Marta.

Crezi tu că Domnul poate să rezolve problemele din casa ta, problemele pe care le ai cu familia ta? Noi *avem* probleme în casele noastre. *Sunt* neînțelegeri între noi. Dar există întotdeauna o cale de ieșire: aducând problemele la Domnul Isus. Uneori facem lucrul acesta spunând problemele noastre anumitor frați, anumitor mădulare din Trupul lui Cristos. Adeseori, nu avem altceva de făcut decât să îngenunchem și să ne mărturisim păcatul înaintea Lui, și să-I dăm Lui voie să rezolve situația.

Maria și Marta L-au contactat pe Domnul, și au trimis o singură scrisoare. „Doamne, iată că cel pe care-l iubești este bolnav”. Versetul 5: „Și Isus iubea pe Marta și pe sora ei și pe Lazăr”. Versetul 11: „Prietenul nostru Lazăr”; versetul 36: „Atunci iudeii au zis: „Iată, cât de mult îl iubea”. Iată, cât de mult îl iubea Isus pe Lazăr! Gândiți-vă la acest lucru fraților, este foarte important. Care era mărturia Betaniei, mărturia acestei case mici pe care Domnul o iubea, casă în care erau trei oameni obișnuiți, de rând? Vă întreb, unde găsiți scris în Scriptură că Maria iubea pe Domnul Isus? Nu veți găsi acest lucru nicăieri în Scriptură. Sau arătați-mi unde scrie în Scriptură că Marta sau Lazăr ar fi spus „Doamne, Te iubesc”. Nu găsim aceasta în Scriptură. E drept, găsim acest adevăr în *viețile lor*. Dacă acum ați auzit lucrul acesta pentru prima dată, poate sunteți surprinși că, într-adevăr, nu găsim acest lucru în Scriptură. Este foarte clar, pentru oricine are ochi să vadă, că acești oameni Îl *iubeau* pe Domnul Isus. Dar *care* era mărturia lor? Mărturia lor era aceasta că *Isus* Îi iubea pe ei. Când oamenii îi priveau, vedeau în ei niște oameni pe care îi iubea Isus. Fraților, noi uneori cântăm despre dragostea noastră față de Isus. Și așa și trebuie. E un lucru bun. Uneori Îi declarăm Domnului cât de mult Îl iubim. Și desigur că trebuie să facem aceasta, trebuie să-L iubim pe Cel care ne-a iubit mai întâi. Dar vedeți cât de profundă este mărturia de aici: faptul că Domnul Isus le iubea pe ei. Oamenii se uitau la aceștia și vedeau în ei niște persoane pe care Isus îi iubea. Când I-au trimis vorbă lui Isus, nu I-au spus: „Cel care Te iubește este bolnav”. Nu au spus „Prietenul Tău, Lazăr, este bolnav”. Scriptura nu spune aici „Marta și Maria și Lazăr Îl iubeau pe Isus”. Mărturia este inversă.

Aceasta este o taină, fraților, dar ea poate să fie și o mărturie a propriilor noastre case. Dacă noi suntem ocupați cu dragostea *noastră* față de Domnul Isus, dacă vrem ca toți să știe că *noi* Îl iubim pe Domnul, atunci nu am înțeles esența lucrurilor. Căci noi suntem chemați să arătăm dragostea *Lui* față de noi, ca oamenii să fie atrași de El, nu să fie

impresionați de cât de mult Îl iubim noi pe Domnul, să vadă că noi Îl iubim așa de mult pe Isus, încât am renunțat la totul pentru El. Este surprinzător cum, atunci când facem un lucru mic pentru Domnul, ceva ce El ne-a dat să facem, suntem așa plini de noi înșine, așa de mulțumiți de noi înșine! Dacă suntem puțin mai rafinați, putem ascunde acest lucru, și putem chiar să spunem cu aparentă detașare: „O, Domnul, a făcut aceasta, nu eu”, astfel încât oamenii să fie impresionați, în ultimă instanță, de umilința noastră. „Iată cât Îl iubește pe Domnul Isus, a renunțat la așa de multe pentru El, și este așa de smerit, el pune totul pe seama Domnului, nu-și atribuie lui nici un merit!” Fratele nostru John Saunders avea o vorbă: „Omul acela este așa de alunecos, că nu se poate prinde nici pe el însuși!” Suntem așa de alunecoși, fraților, că nu ne putem ține pe noi înșine. Domnul Isus a venit pe pământ, a vindecat pe toți cei care au venit la El, a înviat morții, a muștrat demonii, a dat orbilor vederea, a vestit vestea cea bună săracilor, a hrănit mulțimi întregi, atât cu hrană spirituală, cât și cu hrană fizică, a făcut multe minuni; dar știți ce este uimitor în cazul Lui? Când citim în Scriptură despre minunile săvârșite de El, în repetate rânduri găsim scris că oamenii plecau mai departe laudându-L pe Dumnezeu. Noi, în schimb, facem un lucru mic pe care ni l-a dat Dumnezeu să-l facem, și oamenii se duc mai departe laudându-ne pe noi. Aceasta este o capcană. Nu ar trebui să fie așa. Numai Domnul poate să ne elibereze de acest lucru. Dacă nu, nu va fi decât o smerenie falsă din partea noastră. Noi vom încerca să părem cei mai smeriți oameni de pe pământ, dar de unde vine smerenia? Din faptul că știm cine suntem cu adevărat și cine este Dumnezeu, din faptul că stăm în prezența Domnului.

Domnul Isus vine să-l învie pe Lazăr din morți. Citim de la versetul 17: „Când a venit Isus, a aflat că Lazăr era deja de patru zile în mormânt. Betania era aproape de Ierusalim cam la trei kilometri, și mulți iudei veniseră la Marta și la Maria, ca să le mângâie din cauza fratelui lor. Când a auzit Marta că vine Isus, I-a ieșit înainte; dar Maria stătea în casă. Atunci Marta I-a zis lui Isus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele meu! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu Îți va da”. Isus i-a zis: „Fratele tău va învia”. Marta i-a zis: ”Știu că va învia la înviere în ziua de pe urmă”. Isus i-a zis: ”Eu sunt învierea și viața, cine crede în Mine chiar dacă ar fi murit va trăi, și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Ea i-a zis: „Da Doamne, cred că Tu ești Cristosul, Fiul lui Dumnezeu care trebuia să vină în lume”. Ce

mărturie este aceasta! Ce mărturie minunată! Mă bucur foarte mult că este consemnată în Biblie. Milioane și milioane de frați au fost mângâiați prin aceste cuvinte. Atunci când pierdem pe cineva, când cineva de-al nostru merge la Domnul, ce mângâiere găsim în aceste cuvinte! Ce mărturie a fost aceasta pentru Marta! Ioan Botezătorul a știut cine era Domnul Isus; și Filip a proclamat cine era Domnul Isus. Petru a făcut acea declarație pe care o știm. Și iat-o aici pe Marta, care vine cu propria ei mărturie. Marta este o femeie căreia îi place să vorbească mult. Dar ce cuvinte minunate! Tocmai cuvintele spuse de Marta I-au dat Domnului Isus prilejul să facă această afirmație, ca, prin această afirmație, noi astăzi să fim binecuvântați. Fraților, sunt foarte îmbărbătat când citesc aceasta. E un lucru foarte bun să poți să aduci această mărturie unui frate sau unei surori care se află în suferință. Marta e diferită de Maria. Marta este o femeie a casei, Maria este o femeie a satului. Marta este una care slujește, Maria este cea care stă la picioarele Domnului. Amândouă au suferit o mare pierdere și amândouă au acum o mare nevoie. Domnul vine la amândouă. Marta a ieșit în întâmpinarea Lui, Maria a rămas în casă. Cât de diferite sunt ele! Versetul 28: „După ce a spus aceste cuvinte, s-a dus și a chemat în ascuns pe sora ei, Maria, zicând: „A venit Învățătorul și te cheamă”. Maria, cum a auzit, s-a sculat repede și a venit la El. Căci Isus nu intrase încă în sat, ci era tot în locul unde-L întâmpinase Marta. Iudeii care erau cu Maria în casă și o mângâiau, când au văzut-o sculându-se repede și ieșind afară, au mers după ea, căci ziceau: „Se duce la mormânt ca să plângă acolo”. Marta a făcut un lucru bun. Ea a primit mângâiere din partea Domnului Isus și s-a dus la sora ei. Nu i-a spus toate cuvintele, tot ceea ce I-a spus ei Domnul, ci a trimis-o la Isus. Marta și Maria erau două femei diferite una de alta. Amândouă suferiseră aceeași pierdere, amândouă au adresat aceeași rugăciune Domnului. În versetul 32 vedem ce I-a spus Maria Domnului când a venit la El. „Maria, când a venit unde era Isus și L-a văzut, s-a aruncat la picioarele Lui zicându-I: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu”. Și Marta spusese exact aceleași cuvinte. Acestea sunt singurele cuvinte pe care Scriptura i le atribuie Mariei. Și sunt aceleași cuvinte pe care le-a spus și sora ei. Mesajul trimis Domnului Isus – „Doamne, cel pe care-l iubești este bolnav” –, era același mesaj trimis și de Marta. Maria nu era o persoană originală. Nu avea cuvinte în plus. Ea a venit la Domnul cu exact aceleași cuvinte ca și sora ei, și cu exact aceeași situație ca și sora ei. Domnul însă i-a răspuns Mariei într-un mod complet diferit.

Știți că în lumea aceasta avem de suferit pierderi; pierdem pe cineva care ne este apropiat și scump, și Domnul ne mângâie inima. Uneori noi luăm acea mângâiere a Lui, pentru că ea *într-adevăr* a fost o mângâiere pentru inima noastră, și o dăm fratelui nostru. Și se întâmplă uneori ca acea mângâiere să fie de ajutor, dar adeseori nu este. Adeseori cuvintele sunt reci, nu ajută. „Mângâiați-vă dar unii pe alții, cu mângâierea cu care și voi înșivă ați fost mângâiați.” Fraților, noi suntem mângâiați cu mângâierea Duhului Sfânt. Când ne îndreptăm spre Domnul în pierderea noastră, în necazul nostru, El vine la noi, prin Duhul Sfânt, și ne spune un cuvânt în inimă, care este foarte prețios. Dar asta nu înseamnă că el este potrivit pentru toți cei care se află într-o situație similară. Marta nu a încercat să-i bage în cap cuvântul pe care Domnul i l-a spus ei. Nu i-a spus: „Trebuie să ascuți acest cuvânt pe care mi l-a spus Domnul, pentru că el îți va mângâia inima”. Nu i-a spus: „Ai nevoie de credință; crede numai, și totul va fi bine”. Puteți să mergeți la cel care a suferit o pierdere și să îi duceți mângâierea Domnului Isus. Puteți să-i spuneți: „Uite, știu că este o perioadă dificilă pentru tine; nu știu dacă pot să-ți ofer ceva în situația aceasta, dar pot să-ți spun următorul lucru: Dumnezeu în care te-ai încrezut cu privire la veșnicie va fi credincios față de tine, în pierderea pe care o suferi acum. Du-te cu această pierdere la El”. Fraților, întotdeauna putem să facem acest lucru. Întotdeauna putem să fim sensibili la călăuzirea Duhului, să ne aducem o mângâiere reală unii altora.

Versetul 33: „Când a văzut-o Isus plângând, pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, s-a înfiorat în Duhul Lui și S-a tulburat. El a zis: „Unde l-ați pus?” Ei I-au răspuns: „Doamne, vino și vezi” Isus plângea”. Atunci iudeii au zis: „Iată cât de mult îl iubea”. Fraților, cred că aici trebuie să vedem ceva. Domnul Isus i-a răspuns Mariei într-un mod diferit față de cum i-a răspuns Martei. Marta a venit la El spunând multe cuvinte. Maria a venit la El cu lacrimi. Domnul Isus i-a răspuns Martei cu multe cuvinte, iar prin răspunsul dat întrebărilor Martei, noi am fost foarte mult îmbogățiți. Dar Domnul Isus a plâns alături de Maria. Aceasta ne aducem aminte de compasiunea pe care Domnul Isus o are față de noi, de faptul că atunci când un mădular al trupului suferă, tot trupul suferă. Atunci când talpa piciorului suferă, capul suferă alături de el.

Iată însă o situație interesantă. A fost odată un predicator scoțian care a trăit pe la mijlocul secolului al XVIII-lea. Se numea Alexander White. El a scris despre Lazăr, în situația aceasta de aici, și a pus o întrebare: „De

ce a plâns Isus?”. A scos în evidență faptul pe care și eu l-am arătat mai înainte, și anume că Domnul Isus a arătat compasiune față de Maria și față de iudeii care au plâns alături de ea. (Căci cine ne înțelege și are mai multă compasiune față de noi decât Domnul Isus?). De asemenea, el a menționat și o altă explicație a plânsului lui Isus: faptul că Domnul S-a aflat în prezența morții, care a cauzat și cauzează atâta suferință de la cădere încoace. Și desigur, și lucrul acesta este adevărat. Dar omul acesta mai spune să privim lucrurile și dintr-o altă perspectivă. Domnul Isus știa că peste câteva clipe urma să-l învie pe Lazăr din morți. El ar fi putut să-i spună Mariei: „Maria, încetează să mai plângi Într-o clipă îți voi arăta ceva”. Domnul a mai fost și altădată în prezența morții, a înviat morții, fără să verse măcar o lacrimă. Ba chiar a manifestat multă bucurie. Le-a preschimbat oamenilor întristarea în bucurie. Acest predicator ne îndeamnă să privim dintr-o altă perspectivă: Să mergem la tronul lui Dumnezeu, unde sunt miliarde și miliarde de îngeri, unde se află gloria lui Dumnezeu, și la dreapta Lui sunt desfătări veșnice, unde este plinătatea lui Dumnezeu. În prezența Domnului este belșug de bucurie. Să privim în jur și să-l vedem pe Lazăr, care a intrat în odihna lui, plin de bucurie, plin de viață, plin de putere. Nu mai era ispitit sau chinuit de păcat, ci se bucura înaintea lui Dumnezeu, lucru pentru care a și fost creat. Și iată, se aude chemarea: „Lazăre, vino înapoi”, și atunci i se spune „Lazăre, trebuie să te duci înapoi în acea vale a lacrimilor, trebuie să mergi înapoi să suferi, să fii ispitit, trebuie să mergi înapoi și să-i vezi pe cei pe care-i iubești îmbătrânind și îmbolnăvind-se, trebuie să te duci înapoi la suferință și să trăiești prin credință”. Alexander White credea că o explicație a plânsului Domnului era faptul că trebuia să-l aducă înapoi pe Lazăr, ca apoi iarăși, cândva, acesta să treacă prin moarte.

Să privim pentru o clipă la Lazăr. Vedem aici un om care nu a spus niciodată niciun cuvânt. Două lucruri sunt consemnate în legătură cu el în Scriptură. Se menționează faptul că el era fratele Mariei și al Martei și locuia în aceeași casă cu ele, apoi că s-a îmbolnăvit și a murit, și Domnul l-a înviat din morți, și câteva zile mai târziu a fost văzut stând la masă cu Domnul. Lazăr este un om remarcabil. E remarcabil tocmai prin faptul că prea puține lucruri ni se spun despre el. Era un om oarecare, lipsit de importanță. Nu era un om care să-și facă cunoscute părerile sau prezența, nu era un om care să fi avut revelații mari sau să fi făcut niște afirmații mari cu privire la credință. Casa era a Martei, satul era al Mariei, iar Lazăr doar locuia acolo. Un om lipsit de importanță, un om oarecare.

Vă rog să vă gândiți la următorul lucru: unii dintre noi suntem mici și neimportanti; unii dintre noi considerăm că nu prea avem valoare; nu ne-a fost dată nicio revelație orbitoare. Se pare că unii dintre noi doar suntem unde suntem și ne facem lucrul de fiecare zi. Vă simțiți vreodată în felul acesta? Vreau să vă mai spun un lucru despre Lazăr. Scriptura ne spune că Domnul Isus Îl iubea pe Lazăr. Scriptura consemnează exprimarea Domnului Isus: „Prietenul nostru Lazăr”. Dumnezeu Fiul spune „Prietenul nostru Lazăr”. Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu. În cazul lui Moise, Dumnezeu a vorbit cu el față în față, așa cum vorbește un om cu aproapele lui. Deci, în Biblie, Dumnezeu are cel puțin trei prieteni. Sigur, are mai mulți prieteni, dar unul dintre ei este Lazăr. Nu vă mișcă inima lucrul acesta? Lazăr a fost un om mic, neimportant, dintr-un sat mic, neimportant, locuind într-o casă mică, neimportantă. El a fost un om slab, care a ajuns să fie bolnav. Apoi s-a îmbolnăvit și mai tare și a murit. Nimic nu este mai slab, mai neputincios decât un om mort. Care a fost mărturia Domnului cu privire la Lazăr? „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Lazăr a fost un om credincios. Prin slăbiciunea lui, prin boala lui, chiar prin moartea lui, Dumnezeu a avut un scop, pe care l-a și împlinit. Ce poate fi mai de dorit decât să-L auzi pe Dumnezeu spunându-ți, la sfârșitul vieții tale: „Chiar și slăbiciunea și boala ta au fost pentru slava Mea, și, prin moartea ta, Fiul Meu a fost glorificat” Vedeți cât de important este Lazăr? Nu datorită cuvintelor sau faptelor lui, ci pentru că el a fost un om care avea credință.

Să revenim la acea masă pe care Marta a pregătit-o pentru Domnul, în casa lui Simon Leprosul. Vedem aici că Marta continuă să slujească, dar atenția ei nu mai este împărțită. Ea își exercită darul așa cum trebuie. Îl vedem și pe Lazăr stând la masă împreună cu Domnul Isus, ascultând cuvintele Lui. Și o găsim și pe Maria acolo. Ioan, capitolul 12, versetul 1: „Cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort, și pe care-l înviase dintre cei morți. Acolo I-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul dintre cei care stăteau la masă cu El. Atunci Maria a luat un litru de parfum de nard pur, de mare preț, a uns picioarele lui Isus, și I-a șters picioarele cu părul ei.; și casa s-a umplut de mirosul parfumului”. Aici vedem rezultatul faptului de a sta la picioarele lui Isus, așa cum a făcut Maria; de a asculta cuvântul Lui. Ascultându-L, Maria a dobândit o înțelegere cu privire la Domnul Isus pe care nimeni

altcineva nu a avut-o. Ea a știut ce urma să se întâmple. Și a știut că nu putea să împiedice să se întâmple acel lucru. Ea a știut că Domnul urma să moară. Domnul spusese asta mai dinainte, și cu toții auziseră. Știți, când s-au întors înapoi ca să-l învie pe Lazăr, Toma a spus: „Să mergem să murim și noi cu El”. Ucenicii știau cu mintea lucrurile, dar nu le aveau în inimă. Maria însă a văzut și a luat ceea ce era cel mai prețios pentru ea, lucrul care costa cel mai mult, și l-a turnat asupra Domnului. L-a turnat complet asupra Domnului. Apoi și-a luat părul, a îngenuncheat la picioarele Lui și l-a șters picioarele cu părul ei. Noi știm că gloria unei femei este părul ei. Așa spune Scriptura. Care este lecția pe care ne-o oferă Maria? Dacă stai la picioarele Domnului și îl asculți, va veni o vreme când vei lua lucrul care-ți este cel mai prețios și-l vei turna peste Trupul Său. Ești tu gata să iei lucrul cel mai important, cel mai prețios pentru tine și să îl torni peste Trupul Domnului, peste cel mai neînsemnat mădular al Lui? Ești tu gata să te pleci înaintea Domnului, să îl cureți pe mădularul respectiv cu gloria ta, să lași gloria ta să cadă la pământ, pentru ca mădularul respectiv să fie uns? Dacă vei face lucrul acesta, întreaga casă se va umple cu mirosul parfumului. O, frați și surori, puteți voi face lucrul acesta? Dacă spuneți că nu puteți, probabil că aveți dreptate, pentru că modul prin care se poate ajunge în acest punct este acela de a sta la picioarele Domnului și de a asculta glasul Lui. Pot să vă garantez că, dacă veți ajunge în acest loc, acesta va fi un loc glorios. Și vă mai asigur de încă un lucru: *veți fi foarte aspru criticați*. „Unul din ucenicii Săi, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care urma să-L vândă, a zis: „De ce nu s-a vândut parfumul acesta cu trei sute de dinari, și să se fi dat săracilor?” Dar el zicea lucrul acesta nu pentru că purta de grijă săracilor, ci pentru că era un hoț, și având punga cu bani, lua el ce se pune în ea.” În altă Evanghelie scrie că *toți* ucenicii au spus cam același lucru. Au muștrat-o. Maria a avut parte de multă critică: din partea aceluia care ar fi trebuit să aibă mai multă pricepere, din partea apostolilor, din partea aceluia care erau cel mai aproape de Domnul. Frați și surori, veți fi criticați. Observați cum a răspuns ea la criticile lor. A răspuns exact în același mod în care a răspuns atunci când Marta a criticat-o că nu o ajuta la slujire. Adică nu a spus nimic. Domnul însă i-a luat apărarea și a dat o mărturie frumoasă despre ea. „Atunci Isus a zis: „Lăsați-o, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele; căci pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi, dar pe Mine nu mă aveți întotdeauna”. În altă Evanghelie scrie că Domnul Isus a spus: „Oriunde va fi vestită Evanghelia aceasta, se va spune

și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei”. Pot să vă spun că, dacă veți proceda astfel, veți fi criticați, dar Domnul vă va lua apărarea. „De ce risipa aceasta?” Nu trebuie să răspundeți la această întrebare. Domnul va răspunde.

Așadar, vedem aici o casă mică, un cămin mic, niște oameni care-L iubeau pe Domnul și pe care El îi iubea; niște oameni care erau foarte diferiți unul de altul. Dar ei au ajuns la ținta pe care Domnul Isus o avusese în vedere pentru ei. Și fiecare, în felul lui, a putut să mărturisească despre glorioasa țintă pe care Dumnezeu a atins-o prin ei. Cum stau lucrurile cu casa ta? Sau cu casa mea? Suntem noi niște oameni suficient de obișnuiți, de neînsemnați ca să putem să aducem slavă Domnului Isus? Suntem noi suficient de mici ca să ne poată folosi El cu putere? Așa ar trebui să arate Casa lui Dumnezeu. Așa ar trebui să arate casa ta și casa mea. Să-I cerem Domnului, prin credință, să ne facă astfel de oameni și astfel să ajungem la ținta pe care El a avut-o cu noi atunci când ne-a creat, prin harul și îndurarea Lui. Amin!